

MESUT
ÖZIL

MAGIE VAN
HET SPEL

XANDER

AUTOBIOGRAFIE

ZO MAAK JE JE
DROMEN WAAR!

Voorwoord

Ik ben altijd op zoek naar jonge spelers. En met Mesut had ik bij Bremen een fantastische speler gevonden. Een opkomend talent met gevoel voor geweldige passes en dribbels, iemand die een voorzet kan geven en zelf doelpunten kan maken.

Maar was hij al klaar voor een topploeg? Fysiek nog niet. Mentaal misschien. Maar technisch absoluut! In mijn hoofd zette ik hem op mijn gouden lijst.

Toen ik naar Madrid ging, kwam ik erachter dat ik niemand had voor de magische pass. Iemand die op grootse wijze onze aanvallen kan openen. En zo moest ik weer aan Mesut denken.

Tijdens het wk bewees hij dat hij die grote druk aankon en werd besloten om hem binnen te halen. We kochten hem – en dat was het begin van een fantastische relatie. Özil achter Ronaldo en Di María, met Benzema of Higuain.

Er zijn veel dingen waar ik blij mee ben, waaronder natuurlijk de titels en records die we samen met Mesut bereikt hebben. Maar wat mij het meest is bijgebleven, zijn de vele momenten van bijzondere voetbalkwaliteit. De fraaie passes en de balaannames en sommige van zijn doelpunten.

Mesut Özil is in een bijzonder stadion als het Bernabéu geliefd geworden. Veel ploeggenoten hebben ervan geno-

ten om met hem te spelen. En ik denk dat hij menig tegen-speler heeft verbluft met de schoonheid van zijn dribbels.

Heb ik hem als trainer iets kunnen meegeven? Ik hoop van wel. Hoewel spelers als Mesut niet door trainers gemaakt worden. Ze worden gewoon geboren.

Wat kan ik nog meer over deze jongen zeggen? Ik mis hem erg. Hij is mijn vriend. Hij is een ster die nooit vergeet waar hij vandaan komt en nooit de vreugde vergeet die het voetbalspel je schenkt.

Hij is een wereldkampioen en bovendien een kampioen in het leven, met alle uitdagingen die het leven met zich meebrengt en die hij overwint.

Ik ben er trots op dat ik deel uitmaak van zijn verhaal.

José Mourinho

Proloog

DE BELANGRIJKSTE UITBRANDER VAN MIJN LEVEN

Als hij nog één woord zegt, ontplof ik. Eén woord. Wat wil die vent eigenlijk van mij? Waarom zit hij zo op mij te viten? Het is echt niet normaal. Het is idioot. Ik weet echt niet wat er aan de hand is. Maar het is absoluut onterecht!

Ik zit in de rust in de kleedkamer van Real Madrid. Mijn club. Het plekje rechts naast mij is vrij. Daar hoort Karim Benzema te zitten. Maar hij loopt zich alvast warm omdat hij in de tweede helft ingezet zal worden. Sami Khedira zit in gedachten verzonken met zijn schoenen te spelen. Cristiano Ronaldo kijkt voor zich uit. En José Mourinho, onze trainer, scheldt. En scheldt. En scheldt. Vooral tegen mij. Eigenlijk gaat het in die hele preek tot nu toe alleen om mij.

Terwijl ik als een gek gierend heb. Ik heb heel goed gespeeld. Echt waar. Ik zou het toegeven als het niet zo was. We stonden met 3-1 voor tegen Deportivo La Coruña. Na zestien minuten kwam onze tegenstander op voorgrond. Maar toen hebben wij het spel omgedraaid. Binnen eenentwintig minuten heeft Cristiano Ronaldo twee keer gescoord, en ook Ángel Di María was succesvol.

Zij zijn allebei vleugelspelers, voorin staat Gonzalo Higuaín. Achter mij spelen Khedira en Luka Modrić in het verdedigende middenveld en geven mij rugdekking. Eigenlijk ging het allemaal prima. Maar in plaats van ons

te prijzen en ook mij te complimenteren, krijg ik weer op mijn kop. In de afgelopen weken heeft Mourinho steeds de pik op mij gehad. Tegen Rayo Vallecano liet hij me eerst op de bank zitten. Bij onze nederlaag tegen Sevilla haalde hij mij in de tweede helft eraf. Maar goed, dat kan ik nog wel begrijpen. We stonden al na de eerste minuut na een doelpunt van Piotr Trochowski achter en hebben ons niet bepaald met roem overladen.

Maar nu? We hebben allemaal karakter getoond. Ik had het spel in de greep. De passes kwamen aan.

Nou ja, oké, in de laatste minuten voor het fluiten van de rust ben ik een heel klein beetje verslapt. Dat klopt. Wat dat betreft kan ik de trainer met zijn kritiek op mijn inzet niet helemaal tegenspreken. In plaats van er met een felle sprint achteraan te gaan, bewoog ik een of twee keer slechts op een drafje naar achteren. Ik was er nog maar voor tachtig, negentig procent bij. Toch was ik niet slecht. Is dat nu echt een reden om voor de hele ploeg zo tegen mij te keer te gaan?

Ik wissel een vluchtige blik met Sergio Ramos. Mijn vriend. Ik mag die kerel echt graag. Dan dwaal ik weer af met mijn gedachten, terwijl Mourinhos kleedkamerpreek doorgaat.

Ik houd niet zo van kleedkamers. Waar ze zich ook bevinden. En of ze nu ouderwets zijn of modern, in een stadion of in een trainingscentrum. Ik weet dat voetbalfans uit de hele wereld de kleedkamers van hun teams willen bezichtigen. Dat onze kleedkamers hen als een magneet aantrekken. Iedereen wil een blik werpen in het heiligdom van de voetbalclubs. Velen zijn zelfs bereid om

geld te betalen om bij rondleidingen door een stadion de kast van Cristiano Ronaldo of Lionel Messi te zien.

Voor mij hebben kleedkamers echter niets mythisch. Ze verspreiden geen magie. Ze zijn niet bijzonder. Kleedkamers zijn natuurlijk controlecentra. Ze doen denken aan de verkeerstoren op een luchthaven. De trainer treedt op als een luchtverkeersleider die de koers bepaalt. Maar het is geen heilige plek. In de rust of vlak voor de wedstrijd is een kleedkamer voor mij net een kooi. Ik wil eruit. Zo snel mogelijk. Als een tijger die naar vrijheid verlangt. Maar in de kleedkamer verstrijkt de tijd langzamer. Het kwartier tot het fluitsignaal voor de spelhervatting lijkt altijd veel langer te duren. Omdat ik eindelijk weer de arena in wil om verder te spelen!

De kleedkamer is alleen bestemd voor de voorbereiding. Het veld, het gras, is mijn toneel. Daar voel ik geestdrift. Daar hoor ik thuis. Het is voor mij een bevrijding om het veld te betreden. In je privéleven kun je soms met allerlei problemen te maken krijgen: ruzie, discussies, meningsverschillen. Maar op het voetbalveld zijn er voor mij geen problemen. Die negentig minuten, soms meer als er een verlenging is, betekenen voor mij vrede. Puur genot. En daarvoor hoeft het gras niet perfect gemaaid te zijn. Ik hoef geen keurig getrokken krijtstrepen. Hoef niet eens de perfecte schoenen te dragen om tevreden te kunnen zijn. Als ik maar kan voetballen. Op het voetbalveld voel ik me gelukkig. Niet in de kleedkamer, die benauwde plek die soms zestig en soms tachtig vierkante meter groot is.

Ik wil die kooi uit. En vooral nu, op dit vernederende moment.

Mourinho staat in het midden van de kleedkamer. Hij praat en praat en praat. Of nee, hij brult: Mesut dit, Mesut dat, Mesut zus, Mesut zo.

Ik probeer het langs me heen te laten gaan. De kritiek te laten afketsen. Omdat ik merk dat het binnen in mij steeds meer begint te borrelen.

‘Je denkt dat twee mooie passes genoeg zijn,’ schreeuwt Mourinho. ‘Jij voelt je te goed om een duel aan te gaan. Je denkt dat je zo goed bent dat vijftig procent genoeg is.’

Hij zwijgt even. Staart mij met zijn donkerbruine ogen aan. Ik staar terug. Als twee boksers tijdens de staredown voor de eerste ronde.

Hij toont geen emotie. Wacht op een reactie van mij.

Wat haat ik die man op dit moment! Terwijl ik eigenlijk dol op hem ben.

Hij is de enige reden waarom ik in 2010 van Werder Bremen naar Real Madrid ben gegaan. Ik koos niet voor een club. Ik koos voor hem. Voor de persoon José Mourinho. Ik wilde naar hem. En naar niemand anders.

Ik wilde het al sinds 2008. Begin oktober van dat jaar had ik met Werder Bremen in Giuseppe Meazza tegen Inter Milaan gespeeld. In het doel van de Italianen stond Júlio César. De voorhoede werd gevormd door Adriano, Zlatan Ibrahimović en Mario Balotelli. Wat een namen. Wat een ploeg. Tactisch zo briljant opgesteld door José Mourinho. Direct in de eerste minuut vloog Adriano dwars in ons strafschopgebied door de lucht en probeerde hij het met een halve volley die slechts een paar centimeter over het doel van Tim Wiese vloog. Even later scoorde Ibrahimović net niet toen de bal tegen de buitenkant

van het net terechtkwam. Na veertien minuten stonden wij door een doelpunt van Maicon achter.

Inter was sterk. Deed in deze fase alles goed. Soms keek ik tijdens spelonderbrekingen een paar seconden naar Mourinho en zag ik hoe hij zijn ploeg dirigeerde. Dat leiderschap, waarmee hij zijn team vanaf de zijlijn motiveerde. En hij bleef zo positief tegen zijn spelers. Dat fascineerde me.

In de 62e minuut kwam ik op de linkervleugel door en gaf ik een tamelijk perfecte voorzet aan Claudio Pizarro, die zorgde dat het weer gelijk werd: 1-1. Weer wierp ik een steelse blik op Mourinho, die – althans dat beeldde ik me in – een beetje onder de indruk leek. Na de wedstrijd schudde hij mij kort de hand. Hij feliciteerde mij met een stevige mep op mijn rug. Toen had hij me. Diezelfde avond nog zei ik tegen mijn toenmalige adviseur Reza Fazeli: ‘Ooit zal ik onder José Mourinho spelen.’

Wat ik zo fijn vond aan Mourinho? De manier waarop hij sprak, hoe hij zich bewoog, zijn elegante kledingstijl. Hij kwam op elk moment beheerst en ongelofelijk zelfverzekerd over. Die uitstraling had ik zeker in die tijd niet bij veel trainers gezien.

Twee jaar later, na het WK 2010 in Zuid-Afrika, wilde hij me inderdaad naar zijn team halen. Mourinho had zojuist met Inter Milaan de Champions League gewonnen. Direct daarna werd zijn overstap naar Real Madrid bekend.

In die tijd waren vijf clubs een optie voor mij. Arsenal Londen was al geïnteresseerd. Manchester United ook. En Bayern München, Barcelona en Real Madrid.

Mijn zaakwaarnemer had een ontmoeting met Bayern.

De bazen vertelden hem wat ze met mij van plan waren, hoe ze me wilden inzetten. Dezelfde gesprekken voerde mijn adviseur vervolgens met de andere clubs. Maar in 2010 was Bayern nog een heel eind van Real Madrid en Barcelona verwijderd. Net daarvoor hadden ze onder Louis van Gaal de Champions League-finale in Madrid tegen Inter onder Mourinho verloren. De twee Spaanse clubs waren – geheel objectief beschouwd, en gezien hun wereldwijde aanzien – groter, glansrijker, betekenisvoller. Daarom kwamen alleen zij voor mij in aanmerking.

Een poosje later bracht ik samen met mijn neef Serdar, mijn broer Mutlu en goede vrienden onder wie Baris en Ramazan, een paar dagen door in een vakantiehuis op Mallorca. Mijn zaakwaarnemer kwam naar mij toe en vertelde me dat José Mourinho telefonisch contact met ons zou opnemen.

Ik weet nog goed dat mijn hart een sprongetje maakte toen mijn zaakwaarnemer vertelde dat Mourinho zou bellen. Het was immers niet zomaar een gesprek. Het was hét gesprek.

Ik ben niet iemand die graag en veel praat, die uit zichzelf in het middelpunt staat en het voor elkaar krijgt dat mensen geboeid aan zijn lippen hangen. En bovendien sprak ik geen Portugees, geen Italiaans en ook niet vloeiend Engels. Het was dus niet mogelijk om rechtstreeks met Mourinho te praten. Terwijl ik zoveel vragen had. Als ik aan het telefoontje dacht, werd ik duizelig. Ik was net zo nerveus als voor de eerste keer dat ik het meisje zou bellen op wie ik als jongen verliefd was.

Mijn zaakwaarnemer en ik trokken ons in een achter-

kamer van de *finca* terug. De telefoon ging over. Mourinho belde met een geheim nummer naar de mobiele telefoon van mijn adviseur. Toen hij zijn naam zei, kon ik in eerste instantie geen woord uitbrengen. Mijn hart sloeg sneller dan na twintig sprintjes achter elkaar in de seizoensvoorbereiding.

Vervolgens sprak mijn adviseur met hem. Hij had de telefoon voor ons op tafel gelegd en op de speaker gezet, zodat ik elk woord kon horen. Ik luisterde naar de klank van Mourinho's stem. Ik probeerde er wat van te verstaan, maar ving woorden op waarvan ik de betekenis niet wist.

Tussendoor onderbrak mijn adviseur het gesprek telkens om voor mij samen te vatten en te vertalen wat er besproken werd.

Ik werd helemaal gek van dat telefoontje. Soms sprak mijn zaakwaarnemer tien zinnen achter elkaar met Mourinho. Zonder te vertalen. Ik hoorde de twee lachen. Telkens weer stootte ik mijn agent aan en vroeg hem waar het over ging. Maar hij wimpelde mij af en gebaarde dat ik geduld moest hebben.

Na drie kwartier werd het gesprek beëindigd. Opgewonden ijsbeerde ik door de kamer. 'Hij wil me echt. Heb je het gehoord, Mourinho wil mij in zijn team hebben!'

Een paar dagen later stapten we aan boord van een privévliegtuig dat Real Madrid voor ons geregeld had. Ik voelde me net een Hollywoodster. Ik wist niet dat je zo luxe kon reizen. Tot die tijd had ik zelfs nog niet vanuit de verte een privétoestel gezien. En nu werd ik op Mallorca door een aparte terminal gesluisd. Zonder wachtrijen bij het inchecken. Zonder in de rij te hoeven staan om mijn

bagage af te leveren. Tot deze dag in augustus 2010 had ik die wereld niet gekend.

In Madrid stond een chauffeur voor ons klaar, die ons met een limousine eerst naar het huis van Jorge Valdano bracht, de toenmalige sportdirecteur van Real.

Een zeer beschaafde man, die eerder betrokken was geweest bij de transfers van Zinédine Zidane, mijn absolute idool, Cristiano Ronaldo en David Beckham naar de koninklijke arena. Zijn overhemd was het witste dat ik ooit gezien had. Zijn stropdas zat keurig recht. De rest herinner ik me nauwelijks nog. Want in gedachten was ik alweer bij José Mourinho, die ik even later zou ontmoeten. Ook hem zou ik eerst privé ontmoeten. En toen kwam hij binnen: de man die Porto naar het kampioenschap en naar de Champions League-zege geleid had. De man die met Chelsea het kampioenschap en de beker gevierd had. De man die met Inter Milaan alles behaald had wat er nationaal en internationaal te behalen viel.

Zodra hij de ruimte binnenkwam, viel mijn oog op het logo van Real Madrid op zijn trainingspak, dat Mourinho met veel trots leek te dragen. De gouden kroon. De felle kleuren. Meteen speelde zich in mijn hoofd een film af. Ik droomde ervan om het Bernabéu, het koninklijke stadion, binnen te treden. Ik stelde me voor dat ik het witte shirt van Real Madrid zou aantrekken. Deze beelden waren zo overweldigend, dat ik niet eens hoorde wat Mourinho in de eerste minuten vertelde.

Maar toen keerde ik weer terug naar de werkelijkheid. Ik maakte me los uit mijn dromen, uit deze onwerkelijke wereld. Was deze legendarische ploeg misschien niet

toch iets te groot voor mij? Van Werder Bremen naar Real Madrid? Van een goede eredivisieploeg naar de grootste club van de wereld? Een *no name* vergeleken met de Real Madrid-sterren! Een niemand op het grote internationale voetbaltoneel.

Ik ben immers niet naïef, noch blind. En natuurlijk denk ik ook na over de mogelijkheid dat ik faal. Het zou hoogmoedig zijn om dat niet te doen. Als jonge speler is het toch zo dat het niet voldoende is om goed spel te tonen. Want zodra aan het eind van de wedstrijd het fluitsignaal klinkt, betekent jouw prestatie al niets meer. Tien goede wedstrijden zijn tegenwoordig zo snel vergeten. Als voetballer heb je geen prestatiekrediet. Een, twee slechte wedstrijden... en weg ben je. Dan begin je weer van voor af aan. Zou ik echt een kans bij Real Madrid krijgen? Die vraag spookte constant door mijn hoofd.

‘Ja, die geef ik jou,’ zei Mourinho. ‘Een echte, reële kans! Train goed. En dan ga je spelen. Laat me zien dat je het wilt, en dan wil ik jou ook. Als je beter wilt worden, maak ik je beter. Real Madrid is niet een te grote stap voor je. Real Madrid is de enige juiste stap. Vertrouw me. Ik maak van jou eerst een basisspeler. En daarna staan alle deuren voor je open. Dan kun je de wereld laten zien wat je in huis hebt. En geloof me: dat is verdomd veel.’

Mourinho nam al mijn twijfel weg. Hij gaf me een goed gevoel, precies dat wat ik nodig had om de moed voor zo’n overstap op te brengen.

Na het gesprek reden we met zijn allen naar het Estadio Santiago Bernabéu. Valdano leidde mij rond door de heilige ruimtes van de koninklijke arena. Langs alle trofee-

en die Real in zijn lange geschiedenis al gewonnen had. Glanzende bekertjes die perfect gepoetst waren, waarin ik mezelf weerspiegeld zag. Een magisch gezicht. Zo verleidelijk. Met de heldere boodschap: welkom bij een zegevierende club! Een club voor winnaars. Een garantie voor trofeeën.

Vanuit mijn ooghoek zag ik dat de bazen van Real mij observeerden. Het liefst had ik wat cooler gedaan, was ik wat behoedzamer langs de schalen, bekertjes en glazen sculpturen gelopen. Maar ik kon mijn enthousiasme niet onder stoelen of banken steken. De bekertjes glansden, ik straalde.

Toen ik niet veel later door Barcelona ontvangen werd, was dat precies wat er ontbrak: de rondleiding door Camp Nou, het stadion van de Catalanen, de presentatie van de successen die mij in Madrid kippenvel bezorgd hadden. In tegenstelling tot Real Madrid raakte Barcelona mij niet echt. Zij toonden mij niet hun stadion. Ik werd niet over het trainingsterrein geleid. Het hele bezoek was minder hartelijk, hoewel ik enthousiast was over hun stijl van spelen.

En er was nog een zwaarwegend feit. Bij de grote Spaanse rivaal van Real nam de trainer niet de tijd om mij persoonlijk te ontmoeten.

Voordat ik zelf in Barcelona was, was ik ervan overtuigd dat ik naar die club zou gaan. In ieder geval was er een tendens in die richting. In die tijd was er geen ploeg in de wereld die mooier voetbal speelde dan zij. Het was echt een genot om naar hun zuivere combinatiespel te kijken. Twintig, dertig keer lieten ze de bal in hun eigen team rondgaan. Met een gemak en een precisie die je haast

deden denken aan een vast ingestudeerde choreografie.

Maar de afwezigheid van Pep Guardiola maakte mij wantrouwig. Toen mijn zaakwaarnemer en ik uit Barcelona terugvloegen, stelde ik hem telkens opnieuw de vraag: 'Waarom was de trainer er niet?' Zijn antwoord was steeds hetzelfde: 'Hij was op vakantie.' Guardiola belde mij in de dagen daarop ook niet op. Stuurde me niet eens een sms. Hij zond mij geen enkel signaal dat hij mij ook wilde. En zo nam mijn enthousiasme voor Barcelona gestaag af.

Nadat ik bij beide grote clubs was geweest, overlegde ik weer met mijn zaakwaarnemer. 'Mesut,' zei hij, 'dit zijn de opties die je hebt. Door deze vijf deuren kun jij gaan.' We maakten een pro-en-contra-lijstje. Net als op school.

'Fantastisch voetbal' stond er bijvoorbeeld aan de pro-Barça-kant. Of: 'Ploeggenoten: Xavi, Iniesta, Messi.' In totaal kwam ik zeker op tien argumenten voor de Catalanen. Maar het ene punt dat ik aan de kant met nadelen schreef, zorgde ervoor dat Barça als mogelijke club afviel. 'Pep Guardiola – wil hij mij eigenlijk wel? Ben ik zijn man?' De scepsis woog zwaar.

Vanwege Guardiola's houding wilde ik uiteindelijk niet meer naar Barcelona. Vooral ook omdat Mourinho tegelijkertijd zo hard vocht. Zo overtuigend was. Zo hartelijk. Zoveel moeite deed. Hij was het complete tegendeel van de Barça-trainer. En zo koos ik voor José Mourinho en Real Madrid.

Voor de man dus die nu op dit moment zo tegen me tekeergaat. Tien minuten van de rust zijn al voorbij. En nog is Mourinho niet klaar met zijn preek. Ineens heb ik er genoeg van.

‘Wat wil je eigenlijk van me?’ blaf ik luid terug. Waarna ik zachtjes tegen Ramos zeg: ‘Ik word gek van die man. Hij moet zijn klep houden. Hij is nooit tevreden.’

‘Ik wil dat je zo goed speelt als je kunt,’ schreeuwt Mourinho. ‘Ik wil dat je duels aangaat als een man. Weet je hoe jouw duels eruitzien? Nee? Ik zal het je laten zien.’

Hij gaat op zijn tenen staan, legt zijn handen strak tegen zijn lichaam, tuit zijn lippen en hupt door de kleedkamer. ‘Zo ga jij een duel in. Vooral je niet bezeren. En als je maar niet vies wordt,’ brult hij, terwijl hij zijn Özil-duel-parodie herhaalt.

Hij windt zich steeds meer op. Zijn polsslag moet wel honderdtachtig zijn. Die van mij is beslist tweehonderd. Maar dan ben ik het echt zat. Ik kan en wil me niet meer beheersen. Mijn zuidelijke temperament neemt de overhand.

‘Als jij zo geweldig bent, speel dan zelf!’ schreeuw ik nu, terwijl ik mijn shirt uittrek en het hem voor de voeten smijt. ‘Hier. Trek aan. Doe maar.’

Mourinho lacht gemeen. ‘Ah, geef je het nu op? Je bent een lafaard,’ zegt hij scherp. Intussen staat hij nog maar een paar centimeter van mij af. ‘Wat wil je? Jezelf onder de lekkere warme douche verschuilen? Shampoo in je haar doen? Alleen zijn? Of meespelen en aan de fans daarbuiten en mij bewijzen wat je kunt?’

Nu praat Mourinho heel rustig. Als een blad aan een boom is zijn stemming omgekeerd: hij is niet meer driftig, schreeuwt niet meer, maar is nu heel beheerst, wat mij nog kwader maakt. Hoezo kan hij zich nu zo beheersen terwijl ik op het punt sta compleet door het lint te gaan? Ik

ben zo kwaad. Het liefste zou ik mijn schoenen naar zijn hoofd slingeren. Ik wil dat hij ophoudt. Dat hij me eindelijk met rust laat.

‘Weet je, Mesut?’ zegt Mourinho nu weer luider zodat iedereen het kan horen. ‘Huil maar! Jank maar! Je bent een baby. Ga douchen. We hebben jou niet nodig.’

Langzaam sta ik op, trap mijn schoenen uit, grijp een handdoek en loop zwijgend langs hem heen in de richting van de douche, zonder Mourinho ook maar één blik waardig te gunnen. Maar hij provoceert me nog een keer. ‘Jij bent Zinédine Zidane niet. Nee! Never! Die ben jij nog lang niet!’

Ik heb het gevoel alsof mijn keel dichtgesnoerd wordt. Zijn laatste woorden treffen mij als een mes in mijn hart. Mourinho weet dondersgoed wat hij zegt. Hij weet dat ik een enorme bewonderaar ben van deze speler. Dat de Fransman de enige voetballer is tegen wie ik echt opkijk.

‘Jij bent Zidane niet!’ Mourinho’s woorden galmen nog lang na in mijn hoofd. Intussen ben ik alleen in de kleedkamer. De ploeg staat weer op het veld. Voor mij wordt Kaká ingebracht. Sergio Ramos heeft – maar dat hoor ik pas later – mijn shirt gepakt en het onder zijn shirt aangehouden. De zwarte cijfers van mijn tien schemeren door zijn shirt heen.

In de tweede helft scoren Pepe en Ronaldo waardoor de eindstand 5-1 tegen Deportivo wordt, terwijl ik in gedachten verzonken onder de douche sta. Nooit eerder heb ik zo’n uitbrander van een trainer gekregen. Nooit eerder is mijn gevoel voor wat goed en slecht is zo door elkaar geschud. Wat is hier gebeurd? Waarom heeft Mourinho,

die geweldige trainer, mij zo voor schut gezet? Wat wilde hij mij zeggen?

Op die avond van 30 september 2012, rond negen uur, ben ik begonnen me heel serieus dingen af te vragen, op een manier waarop ik dat nog nooit eerder had gedaan. Wekenlang piekerde ik. Wie was ik? Waar kwam ik vandaan? En waar wilde ik naartoe? Om deze vragen te kunnen beantwoorden, liet ik mijn leven de revue passeren.